

KRISTUS ÅTERVÄNDER - FÖRMEDLAR SIN SANNING BREV 2

(detta brev skall snarare begrundas än läsas)

Jag är **KRISTUS**:

Även om jag verkar från de mest upphöjda världarna av det **GUDOMLIGA SKAPARMEDVETANDET** *inverkar* jag på hela er värld.

Bildligt talat, är jag i mitt "medvetande" lika avlägsen er värld som er sol är avlägsen jorden. Om ni uppriktigt åkallar mig är jag likväl så nära er, som är nödvändigt, för att vara er behjälplig.

Det är många som inte kan ta emot dessa **BREV**. De är ännu inte redo för dem.

Vissa kommer att försöka hejda deras tillkomst då undervisningen utgör ett hot mot deras försörjning eller religion. De kommer inte att lyckas i detta. Dessa **BREV** kommer att förstärkas av motståndet.

Andra kommer att motta **BREVEN** med glädje, ty de vet i sin själ, att bortom världens religioner finns **SANNINGEN** om tillvarons **VERKLIGHET**. Det är dessa människor som når framgång och som en gång räddar världen från självförintelse.

Jag skall nu fortsätta med min "självbiografi" där jag avslutade den i mitt föregående **BREV**.

Mitt syfte med att förse er med vissa biografiska detaljer av min entré i det offentliga livet som lärare och helare, är att levandegöra för er de ungdomliga attityder och beteenden som utgjorde omständigheterna för mitt uppnående av förändligad mänsklighet.

Det är av stor vikt att ni kan föreställa er Palestina som det var när jag levde på jorden och klart uppfatta de inre konflikter som min undervisning väckte bland människor som indoktrinerats med judiska trossatser och traditionella riter.

Det är dessa konflikter som ligger till grund för evangelisternas oförmåga att exakt återberätta allt det jag försökte undervisa dem om.

I evangelierna hänvisas ofta till mina liknelser som beskriver verkligheten i Himmelriket eller Gudsriket, enligt den terminologi evangelisten brukade, men **ingenstans har man försökt tränga in i själva orden, uttolka talesättet eller lyfta fram den andliga innebörden av Gudsriket eller Himmelriket.**

Då jag beskriver mina verkliga predikningar till människorna, kommer ni, i ljuset av mina erfarenheter i öknen och er egen vetenskapliga faktakunskap, äntligen att förstå något litet av det jag försökte förmedla vid denna tidpunkt.

Eftersom jag i stort sett misslyckades är det nödvändigt att ytterligare ett försök görs i början av detta millennium, **emedan det är på basen av min privilegierade, upphöjda andliga kunskap och insikt som den kommande tidsåldern grundas och utvecklas.**

Det var - och är alljämt - nödvändigt för Lärare, som jag själv och andra som varit hyperkänsliga men mentalt och känslomässigt totalt hängivna ett sökande efter **Tillvarons Sanning**, att komma till jorden och **MYNTA ORD** som beskriver för människorna, som på jorden är ordets fångar, det som existerar i den **SKAPANDE UNIVERSELLA DIMENSIONEN** i ett icke formgivet tillstånd. Vore det inte för dylika inspirerade Lärare, skulle människorna på jorden förblivit kvar i okunnighet om allt som ligger bortom det jordiska - **redo att bli kontaktat, att personligen erfaras och bli inhämtat för att befordra en framtida andlig evolution.**

Inte nog med detta - Bibeln sägs vara den mest lästa boken i världen. I sin nuvarande utformning har den tjänat sitt syfte.

Nya testamentet, i sin nuvarande form, fylld av feltolkningar, är ett hinder för andlig utveckling. Det är nu dags att gå vidare in i en ny sfär av mystisk perception och förståelse.

Emedan det är omöjligt för mig att åter nedstiga i en mänsklig kropp för att tala till världen, och då jag även tjänar i andra dimensioner, har jag övat en sensitiv själ att motta och återge min undervisning. Det är det närmaste jag kan komma, att tala till er personligen. Min förhoppning är att ni skall kunna ta emot och acceptera detta.

Allt som är felaktigt raderas ut. Det kan ni vara förvissade om.

Händelserna och helandet som återges på de här på följande sidorna är inte väsentliga. De har ägt rum men återges endast för att ni skall förstå deras sanna andliga innebörd.

Jag önskar att ni under läsandes gång översätter förhållandena som gällde för 2000 år sedan till ert nuvarande liv och tid. Jag vill att ni betraktar personen "Jesus" som en 'ikon' för allt det som i framtiden kan uppnås av varje människa, som är beredd och villig att bli en stiftande medlem av 'himmelriket' på jorden.

Även om dagens människor är vad ni kallar för sofistikerade, storordiga i sitt moderna 'kunnande och vetande', verserade i nutida seder och i nya umgängesformer, var människorna under min tid i grunden likadana som ni.

De var helt och hållet kontrollerade och motiverade av sina TVILLINGIMPULSER

Bindning - avvisande

att begära - att tillbakavisa

liksom också ni är.

De älskade, hatade, kritiserade, fördömde, förtalade och skvallrade, hade ambitioner att nå toppen i samhället, föraktade dem som misslyckades i livet, hoppade i hemlighet 'i säng med vem som helst', som ni brukar uttrycka det och pikade dem som på något sätt var annorlunda än de själva

För att hjälpa er att helt förstå och träda in i den tid jag levde i på jorden, har 'mitt medvetande nedstigit till ert plan för jordiskt liv, för att än en gång uppgå i 'Jesus personan' och de känslor och skeenden som jag var involverad i.

Då jag lämnade öknen och begav mig till min hemby Nasaret, var jag alltjämt upprymd, översvallande lycklig i den kunskap som givits mig i öknen. Jag inriktade mina tankar på **allt jag lärt mig** och om mina tankar vid något tillfälle förrade sig in i tidigare negativa tankeformer, riktade jag mig snabbt till **'Fadern'** för att få inspiration och beslutsamhet att övervinna dem. På detta sätt, återvände jag ständigt, till **medvetenhetens och förståelsens Ljus**.

Vissa tittade misstroget på mig då de såg min glädje men också min smutsiga, ovårdade apparition. Var jag berusad frågade de sig? Andra tittade på mig med avsky. I stället för att reagera med ilska, som tidigare, mindes jag, att jag välsignats med visioner och kunskap som de inte ens kunde börja föreställa sig. Jag välsignade dem och bad att deras inre syn skulle öppnas upp på samma sätt och fortsatte fridsamt på min färd hemåt.

Det fanns emellertid också bybor som såg på mitt ömkansvärda tillstånd med medkänsla och som skyndade sig in i sina hus för att ge mig både bröd och vin för att bistå mig på färden. Alltid var det någon som erbjöd mig skydd för natten. **'Fader Livet'** uppfyllde sannerligen alla mina behov och skyddade mig där det behövdes.

Under hela denna tid sa jag inte ord om mina veckor i öknen. Jag kände att tiden ännu inte var mogen. Till slut nådde jag min hemstad, Nasaret, där byborna öppet kastade glåpord efter mig och pekade finger åt mitt smutsiga yttre och mina trasiga kläder.

'Din smutsiga, lata uteliggare' var några av de vänligare epitet som slängdes efter mig.

Jag kom till min mors dörr med en känsla av förfäran eftersom jag insåg att hon skulle bli än mer chockad än hennes grannar då hon såg mig; avmagrad med benen utstickande genom huden, hålögd med insjunkna kinder, ansiktet svartbränt med blåsor av solen på mina läppar och med ett vildvuxet skägg. Och mina kläder sen, hon skulle bli rasande då hon såg mina kläder där ursprungsfärgen helt doldes av ökendammet och tyget var trasigt och sönderslitet.

Jag gick uppför trappan och stålsatte mig för att uthärda hettan i min mors vrede. Då jag knackade öppnade min syster dörren. Hon stirrade på mig med öppen mun, vidgade ögon och uppskrämd,

varpå hon slängde fast dörren i ansiktet på mig. Jag hörde henne springa in i huset och ropa:
'mamma kom fort, det står en smutsig, gammal man vid dörren.'

Jag hörde min mor förargat muttra för sig själv i det hon skyndade sig till dörren. Hon öppnade den och stod förstenad av chocken. Jag log litet, hon granskade mig uppifrån och ner med tilltagande förfäran och insåg att denna rysliga varelse verkligen var hennes egensinniga son, Jesus.

Jag räckte henne min hand och sade:

'Jag vet att jag förorsakar dig mycken smärta, men kan du hjälpa mig?'

Omedelbart förändrades hennes ansiktsuttryck och hon drog in mig i huset och låste dörren.

Hon vände sig till min uppskrämda syster och sade: 'sluta med oväsendet och sätt på vatten att koka. Din bror är uthungrad. Det spelar ingen roll i vilket bryderi han befinner sig. Han tillhör oss. Han måste tas om hand.'

Varsamt hjälpte hon mig av med mina kläder och tvättade mig ren under en stor vattenbehållare. Hon tvättade och ansade mitt hår och mitt skägg och täckte in såren på min kropp och mina läppar med läkande salva. Ingen av oss bröt tystnaden.

Jag njöt av kärleken hon visade mig och försökte visa min tacksamhet genom ett mjukare och känsligare närmande.

Efter att hon hjälpt mig på med en ren dräkt serverade hon mig en enkel måltid bestående av bröd, mjölk och honung.

Motvilligt serverade hon mig vin för att styrka mig, men det var tydligt att hon ansåg att vinet var orsaken till mitt chockerande tillstånd.

Sedan ledde hon mig till en säng och placerade ett täcke över mig. Jag sov i flera timmar och vaknade upprysad till klart solsken som lyste in genom fönstret följande morgon.

Nu längtade jag efter att tala med min mor, att bekräfta att jag verkligen var en Messias, men inte den som judarna föreställde sig. Jag kunde frälsa människor från de onda följderna av deras "synder". Jag kunde bistå dem att uppnå hälsa, överflöd och behovsuppfyllelse, ty nu kunde jag undervisa dem exakt hur världen hade skapats.

Då jag försökte beskriva allt detta för henne var hon till att börja med upprymd och förtjust. Hon hoppade upp beredd att rusa till sina grannar och berätta att hennes son verkligen var Messias - de skulle bara höra hur fint han nu talade - och att hade fastat i öknen!

Men jag hejdade henne. Jag sade att jag ännu inte berättat för henne vad som avslöjats för mig. En av de viktigaste sakerna som givits mig var att de ortodoxa judarna hade helt fel i sin tro på en hämndgirig 'gud'. Någon sådan fanns inte.

Detta skrämde henne och gjorde henne upprörd. Hon utropade: "Hur skall då Jehova härska över världen, göra oss goda och lyssna på hans profeter om han inte straffar oss? Är du så stor på dig nu, att du skall upplysa översteprästerna om deras eget värv som gått i arv från Mose tid? Har du för avsikt att föra ytterligare vanära över detta hus?"

Hon började gråta och sade i vredesmod: "Du har inte ändrats alls. Du har bara ändrat det du säger. Du har inte tillfört mig annat än sorg. Hur kunde jag någonsin tro att du skulle vara en Messias?" "Du kommer bara att utsätta människor för ännu större plågor med dina konstiga idéer." Mina bröder kom springande då de hörde hennes jämmer och ville kasta ut mig ur huset. Eftersom jag inte önskade skapa oro erbjöd jag mig att gå fredligt.

Om detta var min mors reaktion, kunde jag vara viss om, att alla andra skulle reagera på samma sätt på det jag ville förmedla till dem. Jag insåg att jag behövde en tids absolut vila och tystnad under vilken jag kunde samla mina tankar och upplevelser. Jag måste be om inspirerad vägledning för hur jag bäst skulle närma mig judarna med mitt budskap med 'goda nyheter'. Jag var förvissad om att **'Fader Liv' skulle tillmötesgå mina behov**, att jag skulle finna rätt uppehålls någonstans.

Min mor, fastän rasande på mina skenbart storvulna idéer, slets icke desto mindre av sin kärlek och medkänsla för min utmärglade kropp. Hon tillbakavisade allt det jag syntes representera - min upproriskhet, mitt förakt för judendomen, min självrådiga attityd gentemot auktoriteter, min egenvilja och arrogans, samtidigt som hon ändå älskade mig och var djupt oroad över att jag skulle råka i större svårigheter än jag någonsin trott vara möjligt.

Hon tillrättavisade mina bröder och bad dem hålla igen sina högljudda argument och vände sig till mig och sade: "Du får stanna kvar här tills du mår bättre. Kanske kan jag tala förstånd med dig under tiden du är här. Jag säger dig bara, att går du ut bland folket på gatorna och börjar tala till dem som du gjort till mig, går det dig mera illa än någonsin förr. Goda människor kommer att spotta efter dig och kasta sitt ruttna avfall på dig. Du är en skam för din familj."

Så, trots hennes vrede, skrattade jag och kysste henne varmt. Jag stannade gärna kvar hos henne, väl medveten om, att under vreden var hon djupt oroad för mig. Hon gav mig närande föda och sydde nya snygga kläder åt mig. Jag uppskattade allt hon gjorde för att förbättra mitt yttre, ty jag visste alltför väl, att om jag fritt skulle kunna röra mig bland både rika och fattiga, måste jag vara anständigt klädd.

Ibland var det brist på mat i hemmet. Jag hämtade kraft från **'Fadern'** och fyllde på förråden utan att säga någonting. Det gjorde inte hon heller. Jag vet att hon sorgset undrade om jag utöver alla mina andra dåliga vanor nu också blivit tjuv.

Sedan ertappade hon mig med ett nybakat bröd i händerna och visste att jag ej varit utanför huset för att köpa det och att inte heller ugnen hade varit i bruk denna dag.

Hon sade ingenting men gav mig en tankfull blick. Jag kunde se att hennes inställning förändrades i det ögonblicket. Hon var inte längre lika säker på sig själv. Hon hade börjat ifrågasätta sin egen attityd mot mig och även sanningshalten i mina påståenden:

"Vad hade verkligen hänt honom där ute i öknen? Hur kunde han baka ett bröd utan eld, mjöl och jäst? Vad betyder detta? Är han Messias?"

Min bror skar sig i fingret och hade svåra smärtor då såret varades. Han tillät mig att lägga mina händer på såret och tyst bedja. Jag lade märke till att han kände **'kraften'** strömma in i handen för han såg förundrad på mig.

"Smärtan är borta" sade han kort. Han var vresig då han avlägsnade sig och jag förstod, att även om han var lättad att vara av med smärtan, tyckte han inte om att jag hade kunnat hjälpa honom. Jag kunde känna hans avund.

Min syster skällade sin hand och en annan bror klagade ofta över svår huvudvärk. Jag kunde bota dem båda.

Mina syskon började skämta om mina 'magiska krafter'. De frågade sig vad 'ont' jag skulle göra dem om de förargade mig. Spänningen i hemmet tilltog och jag hade medkänsla med min mor som önskade sig frid i huset.

Samtidigt såg hon förändringen i mitt uppträdande och tröstades då. Jag var tystare, kontrollerade synligt troliga utbrott, tyglade min energi, stävjade min otålighet, argumenterade inte längre. Jag visade mera omsorg, lyssnade på hennes kvinnoklagomål, hjälpte till i huset med att reparera trasiga möbler och färdades över bergen till avlägsna gårdar för att köpa den frukt och de grönsaker hon önskade.

Jag började älska henne ömt och medkännande, så som en mor skall älskas.

En dag dristade hon sig att fråga: "Anser du alltjämt Jehova vara en myt?"

Job sade, "skulle Jehova avhända oss sitt andedrag skulle allt kött falla sönder. Detta är den 'Jehova' som **jag tror på och som jag såg.**"

'Ingen har sett Jehova!' sade hon bestämt.

"Jag såg **DET som skapat allt**" sade jag tyst. "Jag kallar **DET 'Fadern'** för **DET** är **FULLKOMLIG KÄRLEK**; en än mer fulländad **Kärlek** än en mors tillade jag och log mot henne. **DET** verkar igenom och för hela **DESS** skapelse. Det är **'Fadern'** i mig som förmedlat allt det du behövde i hemmet och som helade mina bröder och systrar så snabbt."

Jag kunde se att hon började förstå något av det jag sade.

"Än synden då?" frågade hon.

"Det finns ingen 'synd' i den mening vi avser. Vi föds med vårt beteende. Vi måste finna ett sätt att övervinna våra mänskliga tankar och känslor ty de avskiljer oss från 'Faderns' beskydd och medför sjukdom och elände. När vi lärt oss övervinna 'självet' träder vi in i Himmelnriket."

Min mor vände sig sakta om, synbarligen tankfull över mina ord men inte längre vred. Jag visste att hon övervägde mina uttalanden och insåg att de skulle vända hela hennes trygga och välkända

värld upp och ner. Utan tron på en Jehova som hotade med allvarlig hämnd mot en ostyrig mänsklighet skulle hon känna sig förlorad och otrygg. Hon undrade hur världen skulle klara sig om man helt överlämnade åt människan att själv kontrollera sina egna och andras onda gärningar. T.o.m. kungar och ledare utförde onda handlingar. Var skulle det hela sluta utan Jehova att härska över och straffa syndare?

Under tiden jag återfick mina krafter, studerade jag flitigt Skrifterna för att med tillförsikt kunna möta Fariséerna och de skriftlärda. Det var också nödvändigt att jag visste vad som skrivits om Messias, eftersom jag var övertygad om att jag var 'den' som profeterna talat om. Jag kunde i sanning rädda - frälsa - människorna från elände, sjukdomar och fattigdom och återföra dem till hälsa och välgång genom att visa dem sanningen om himmelriket och **'Faderns' realitet**.

När jag kände mig tillräckligt förberedd för att gå ut och undervisa och hela, samtyckte jag, för att vara min mor till lags, att först gå till synagogan i Nasaret på sabbaten och tala till församlingen. Som brukligt var, reste jag mig upp och man överräckte Jesaja till mig att läsa ur. Jag valde att läsa avsnittet som förutspådde ankomsten av en Messias, som skulle befria judarna från all slags trældom.

**"Herrens ande vilar över mig för han har smort mig
För att förkunna
De goda nyheterna till de fattiga,
Han har sänt mig för att utlysa befrielse av fångarna
Och för att återge den blinda synen.
Att befria de förtryckta,
Att utlysa ett för Herren rättfärdigat år"**

Jag satte mig sedan ner och sade: "Idag ser ni denna profetia uppfylld i mig'. Männens ansikten återspeglade chock och förvåning, men jag fortsatte att tala, förvissad om att **'Fadern'** skulle vägleda mig. Orden strömmade tveklöst. Jag berättade om mina erfarenheter i öknen och beskrev min vision av barnet som växte in i mandom, samtidigt som han sig själv ovetande, svepte in sig i mentala remmar och kedjor och förblindade och fjättrade sig själv i ett inre mörker och **utestängde sig från Gud**.

Jag förklarade för dem att de då utsatte sig för förtryck från erövrare, för slaveri, fattigdom och sjukdom.

'Ty GUD är LJUS' sade jag. Och LJUS är substansen i allt levande som kan ses. **Och LJUS är KÄRLEK som skapat allt för människans trevnad'**.

'Varje välsignelse av överflöd och hälsa fanns fritt tillgänglig för den som älskade Gud med intellekt, hjärta och själ och som levde helt i enlighet med Guds Lagar.'

När jag slutat tala rådde total tystnad i synagogan. Jag kände att församlingen hade upplevt något märkligt och kraftfullt, blivit upplyfta till ett högre tankeplan och ville inte att någonting skulle störa stundens transcendentala lugn. Sedan började de viska sinsemellan. De undrade vem jag egentligen var! Vissa bland dem var övertygade om att jag var personen Jesus, vars familj var känd i byn, medan andra inte kunde acceptera detta, då jag hade talat som någon med sådan auktoritet.

Olyckligtvis, kände jag mina tidigare reaktioner på dessa religiösa män återkomma. Jag visste att de tidigare föraktat mig och jag förväntade mig att bli tillbakavisad. Jag halkade in i min tidigare utmanande attityd och retade upp dem djupt. Genom min egen mänskliga reaktion inbjöd jag till katastrof.

Och det var nära att det blev så.

De yngre männen, sporrade av de äldre, kastade sig över mig och släpade iväg mig till den högsta klippavsatsen för att kasta mig ner i avgrunden till min död. Jag bad till **Fadern** om befrielse.

Plötsligt verkade de så agiterade, att de knappt visste vad de gjorde och vände sig i stället mot varandra. Jag kunde då slinka ur deras grepp och undkomma.

Det var märkligt. De tycktes inte lägga märke till att jag gick.

Svårt omskakad av min upplevelse, lyckades jag sända min mor ett meddelande om att jag omedelbart skulle lämna Nasaret för att bege mig till Kapernaum, en behaglig stad invid Galiciska sjön.

Till att börja med tänkte jag besöka gamla vänner, men kände rent intuitivt att detta inte var det rätta. Hela vägen till staden bad jag därför om '**Faderns**' vägledning och bistånd att hitta inkvartering. Jag hade inga pengar och vägrade tigga.

Under det jag vandrade på gatan, kom en medelålders kvinna mot mig nedtyngd av korgar. Hon hade ett sorgset uttryck och verkade ha gråtit. Impulsivt stannade jag henne och frågade var jag kunde finna logi. Hon svarade knapphändigt att hon i vanliga fall hade erbjudit mig en bädd, men att hon hade en mycket sjuk son hemma. Hon tillade, att hon varit och inhandlat förnödenheter att servera 'trösterskorna, som redan börjat samlas för att sörja då sonen dog.

Mitt hjärta blödde för henne samtidigt som det gladdes. Jag hade omedelbart letts till någon jag kunde hjälpa. Jag uttryckte min medkänsla och erbjöd mig att bära hem hennes korgar. Hon såg på mig ett ögonblick och undrade vem jag egentligen var, men lugnades skenbart av mitt utseende och mitt uppträdande. Under vägen sade jag att jag troligen kunde hjälpa hennes son. "Är du läkare?" frågade hon.

Jag svarade att jag inte hade någon medicinsk utbildning men att jag trots det kunde hjälpa honom.

Då vi kom fram till huset - stort och välbyggt i sten - vilket angav en social ställning och förmögenhet, förde hon mig till sin make och sade: "Denne man säger sig kunna hjälpa vår son". Han nickade modstulet men sade inget. Kvinnan, Miriam, drog mig åt sidan och sade att han var bedrövad och mycket vred.

"Pojken är vår ende son bland många döttrar och han anklagar Gud för att ha givit barnet sjukdomen" grät Miriam. "Om han talar så om Gud, vad mer skall vi inte då drabbas av, undrar jag."

'Ha förtröstan', sade jag. 'Inom kort är er son frisk igen'.

Hon såg tvivlande ut men förde mig till rummet där pojken låg. Det var kvävande varmt och fyllt av nedstämda men pratsamma 'välgångsönskare'.

Jag bad modern tömma rummet men besökarna var motsträviga. De ville bevittna det som skulle ske och avlägsnade sig motsträvt då Miriam kallade på sin make för att tala med dem. Jag kunde höra dem argumentera med fadern i rummet intill. Vad trodde han denne man skulle kunna göra när inte läkaren kunnat hjälpa pojken. Fadern kom in i rummet för att själv se på.

Hans son var dödligt blek och hade hög feber. Modern förklarade att pojken inte kunde behålla någon föda och hade diarré. Han hade befunnit sig i detta tillstånd redan i flere dagar och gått ner i vikt så mycket, att läkaren sagt att inget mer kunde göras för honom. Han skulle förmodligen dö.

Jag lade mina händer på pojkens huvud och bad, **viss om** att '**Faderns' Liv** skulle flöda ner genom mina händer in i hans kropp, **för vilket jag tyst tackade av hela mitt hjärta**. På detta sätt skulle helandet förverkligas. Jag kunde känna en extrem värme och en pirrande känsla i mina händer och **Kraften** som strömmade in i hans bräckliga kropp. Jag överväldigades av glädjeric tacksamhet.

Hur stort, hur underbart var icke "**Faderns' Liv**. då det frigjordes för att utföra **Sitt** naturliga helande arbete!

Hans mor och far höll varandras händer. De såg oroade ut och undrade vad som skulle ske närmast och betraktade intensivt det som pågick. Då de såg sonens ansiktsfärg gradvis förändras från vitt till en friskare rodnad uttryckte de förvåning och förtjusning. En stund senare tittade pojken upp och sade till mig: "Tack, jag är frisk nu. Jag är hungrig och vill ha något att äta".

Modern skrattade av lycka och höll honom intill sig, men såg samtidigt orolig ut. "Jag kan inte ge dig mat, min son. Doktorn blir vred."

Hon hade varnats för att ge honom annat än vatten. Jag log och sade: "han är botad". Du kan servera honom bröd och vin. Han kommer att kunna behålla det."

Fadern, Zedekiah, var slagen av häpnad och glädje. Efter att ha omfamnat sin son, vände han sig till mig och tryckte varmt mina händer. Han fortsatte att klappa mig på axeln, skakade på huvudet, oförmögen att säga något p.g.a. tårarna som rann ner för hans kinder.

När han slutligen samlat sig något, gick han till vardagsrummet och sade åt människorna där: "Min son som nästan var död har återvänt till livet igen"!

Hans ord togs emot med stort jubel, upphetsning, misstro, frågor, skratt och gratulationer. Pojkens mor stod där med ett stort leende på sina läppar.

Efter detta var det inte längre fråga om att behöva logi. När Zedekiah talade om för de häpnade 'trösteskorna' att pojken var botad och ynglingen själv trädde fram leende vid dörren, och än en gång bad om förplägnad, samlades 'välgångsönskarna' runt mig och inbjöd mig till sina hem. Jag

föredrog emellertid att bli kvar hos pojkens far som nu sade sig ha många frågor att ställa mig; han hoppades att jag kunde besvara dem.

Efter att mat och vin dukats fram och samtliga inbjudits att ta för sig, satte sig Zedekiah ner och ställde sin första fråga.

Han sade: "Du har åstadkommit något som ingen präst eller läkare kunnat göra. Helande kommer endast från Gud.

Fastän du är en främling, förstår jag att du måste komma från Gud."

"Ja" svarade jag, varvid människorna mumlade förundrat.

"Denna sjukdom som drabbat min son, var den ett straff för något jag felat i det förflutna? Hur kan jag ha syndat så svårt att Gud skulle ta min ende son ifrån mig?"

Många nickade instämmande vid dessa ord.

"Zedekiah, du har ställt den fråga jag helst vill besvara. Gud skänker oss **LIV och varande**. Han skulle inte rycka bort dessa på det sätt som en människa snappar åt sig en annans skatt för att han är vred på honom. Detta är människors sätt att bete sig. Inte Guds. Och Gud sitter inte heller på en tron någonstans i himlen och härskar över oss såsom mänskliga kungar gör. Det är det mänskliga sättet och den mänsklig tron, inte sanningen.

Guds tillvägagångssätt är bortom allt den mänskliga hjärnan kan föreställa sig eller drömma om. Endast jag har 'sett' '**Det som är vårt upphov**' och jag vet att '**DET**' inte är det slags 'Gud' som rabbinerna undervisar om. Jag förstod att **DET** är '**Fulländad Kärlek**' och av denna anledning talar jag hellre om '**Fadern**', för jag har insett att **DET** verkar inom varje levande varelse, upprätthåller dem vid god hälsa på samma sätt som en jordisk far strävar efter föda, klä och skydda sina barn i hemmet. Jag har sett '**DET**' i allt i världen.

'Hur kan detta vara möjligt?' frågade en man tveksamt.

'Det är omöjligt för ett individuellt 'väsen', av något slag, att vara överallt samtidigt. Men luften är överallt, trots att vi inte kan se den. Icke desto mindre, vet vi, utan tvivel, att den är verklig och mycket viktig för vår existens. Om inte luften fanns kunde vi inte inandas den och vi skulle dö. Rörelse i luften, det vi kallar vinden, ser vi inte, men kan vara åskådare till hur den ruskar om trädens blad och driver molnen över himlen och vi vet att den är där runt om oss och att den har styrka. Därför frågar jag er nu: vilken del av människan är värdefullast - hennes kropp eller hennes Intellekt?"

Några svarade att det var kroppen, ty utan den skulle hon inte inta en plats på jorden, inte kunna arbeta, inte bli sedd eller igenkänd. Andra menade att intellektet var viktigare än kroppen.

Åter svarade jag: "Intellektet är viktigast, ty utan det kan människan inte skänka kraft åt kroppen. Hon skulle inte kunna äta, dricka, sova, röra sig, planera eller leva. Trots det, kan vi inte se det. Vi kan endast veta att vi har ett intellekt genom de tankar det frambringar och för att dessa tankar manar oss till handling av något slag i våra liv. Vi tror att intellektet verkar genom hjärnan. Ja, det gör det. För hur vore det möjligt för hjärnan, skapad av kött och blod, att producera tankar,

känslor, idéer och planer? Nu bör det vara uppenbart för er, att det är i denna mening som **'Fadern'** är allestädes närvarande. **'Det'**, är det styrande **'intellekt'**, som ligger bakom det mänskliga intellektet, i färd att utföra sitt stora verk i varje människa. Vi vet att detta är sant då vi ser de under det åstadkommer. Vi ser barnen växa. Vi ser hur födan de intar mirakulöst omvandlas till en ny substans som ger dem näring och får dem att växa. Hur detta sker kan vi inte ens börja förstå eller ens föreställa oss. Även om vi förstod skulle vi ändå inte veta vad som igångsätter en dylik livsprocess i kroppen i varje levande art. Lägga märke till hur förunderligt kroppen inom varje art är utformad och skapad i syfte att kunna omvandla den föda som intas till näring, som får ben, blod och kött att växa.”

'Då du visar oss detta kan vi verkligen förstå hur underbart det hela är', utropade en ung man. 'Det är det, det är det!'

Vi kan se den unga kroppen genomgå olika skeden i sin utveckling och sinnet hålla samma takt med den fysiska utvecklingen, fram till dess att ynglingarna och de unga kvinnorna börjar längta efter att finna en partner och själva bli föräldrar. Därefter följer befruktningens stora skapelse och fröet fortsätter växa i livmodern tills dess det framföds som ett fullgånget barn. 'Besinna er! Vem är det som föranleder detta orubbliga, metodiska växande i kvinnans sköte, varifrån härstammar planen som styr den rätta utvecklingen av huvudet, kroppen och lemmarna, oföränderligt från en kvinna till nästa, från en art till en annan? Vem avgör födelseögonblickets exakta tidpunkt - de fysiska förutsättningarna för att barnet skall komma ut ur skötet; ombesörjer mjölk för barnet? Är det modern? Nej, det är inte modern. Hon är endast vittne till allt som sker i henne från det ögonblick hennes make kommer till henne och överför sin säd att förenas med henne. Åstadkommer Gud allt detta från någon avlägsen plats? Riktas han sina tankar till varje enskild man och kvinna och avgör när detta skall äga rum?

Nej, allt detta arbete utförs av **'Sinnets Skaparkraft'**, det **'Intelligenta Kärleksfulla Livet'** i varje människa. Vi kan bevittna föräldrars kärlek till sin avkomma, vare sig de är fåglar, djur eller människor. Varifrån härstammar denna kärlek? Den hämtas ur **'Sinnets Skaparkraft' - Faderns**, inom oss, **Fullkomliga Kärlek**.

Det är för att **'Fadern'** uträttar värvet i växterna, träden, fåglarna, djuren och i människan som vi befinner oss här idag, som vi lever och andas, äter, sover, får barn, åldras och sedan dör för att gå vidare till en lyckligare plats. Allt detta är **'Faderns'**, som är aktiv i oss, verk. Hur skulle ni rimligtvis kunna förneka sanningen i allt det jag beskrivit för er i afton? Idag har ni bevittnat en döende ung mans återkomst till livet på en kort stund - var det jag som helade honom? Inte alls. Av mig själv kan jag intet uträtta. Det var **LIVET** som är **'Fadern'**, allestädes verksam, som med full kraft infann sig för att återställa en sjuk kropp och som återförde den till full hälsa. Detta för att jag var övertygad att så skulle ske och inte tvivlade på **Det.'**

I rummet hördes belåtna suckanden. I deras ansikten kunde ses ett nytt ljus, ett nytt intresse och t.o.m. ett nytt saktmod.

Miriam frågade: "varför måste då människor lida så svårt?"

"För att då människan avlas, då **LIVET** tar form i fröet, påtar **DET** sig ett människoskap som särskiljer **DET** från varje annan individ i världen. Detta för att **DET** skall vara unikt, ensam i sitt slag, ej förenad med någon annan, solitär, privat, **SIN** egen person. **DET** blir **underkastat**, **kontrollerat** av två mäktiga impulser i sin jordiska natur - att hålla fast vid allt sådant hon har begär till och tillbakavisa allt hon inte önskar sig. Dessa två ytterst grundläggande impulser inom människan ligger bakom varje handling hon utför i livet och är orsaken till varje bekymmer en människa åsamkar sig själv. Fastän '**Fadern**' är aktiv i en människa äger **DET** inget *människoskap*.

Därför håller 'Fadern' inte fast vid någonting, tillbakavisar ingenting, dömer inte, ser inte några 'felsteg'. Allt en människa gör, som hon kallar 'synd', härrör sig från denna värld och bestraffas endast i denna värld - för i den mänskliga existensen råder lagen, som ni väl vet, att vadhelst du sår skall du likt skörda. Enär människans LIV och SINNE utgår från 'Fadern' är också hon skapare i tanke, ord och handlingar. Vadhelst hon tänker, säger, gör och tror, återkommer till henne på likartat sätt vid en senare tidpunkt. Det finns inget straff från 'Fadern' - allt ont som drabbar människan är självförfallat.

De församlade mumlade att detta sannerligen var en helt ny undervisning som verkade vettigare än något de tidigare fått lära sig. Flera röster bad om ytterligare undervisning.

"Jag säger er, att genom mig har ni sett **LIVET** i aktivitet som helande. Följ mig och ni skall få höra om **VÄGEN** som ni måste gå för att finna lyckan. Genom mina ord finner ni **SANNINGEN** om tillvaron som ännu inte avslöjats av någon.

Om Messias har sagts, att han kommer att yppa hemligheter ifrån skapelsens början. Sannerligen säger jag eder att dessa sanningar får ni höra av mig. Om ni nogsamlyssnar och förstår deras innebörd, efterlever dem och står fast vid deras lagar blir ni förnyade och får tillträde till Himmelriket."

Då jag slutade tala rådde en stunds tystnad som avbröts av ivrigt högljutt prat men Zedekiah reste sig och sade att det var dags för hans husfolk att gå till nattvilan. Hans son behövde sova och hans hustru och döttrar var trötta efter all gråt.

En överenskommelse gjordes att jag skulle gå till hamnen följande morgon och sjuka människor skulle föras till mig. På detta sätt kunde jag påbörja mitt uppdrag och allt ordnades snabbt och på bästa sätt för mig. Det verkade som att det inte fanns något intresse eller acceptans för vad jag hade att förmedla om inte jag helade människor. Helandet bevisade sanningshalten i det jag ville undervisa om och skulle också förklara orsaken till att jag kunde tillföra helande från '**Fadern**'. Då

jag vaknade följande morgon kände jag mig fylld av livsglädje och förväntansfull över de underbara saker som skulle ske.

Efter att ha brutit fastan begav jag mig till hamnen tillsammans med Zedekiah, med hjärtat glödande av kärlek för alla vi mötte. Jag hälsade dem varmt och sade att jag kom med 'goda nyheter' till dem som ville lyssna.

Då jag nådde kajen satt män, kvinnor och barn på marken och inväntade min ankomst. Några av dem sträckte bönfällande händerna mot mig. De verkade mycket sjuka, somliga var lytta och många täckta av sår.

Mitt hjärta blödde för deras ömkansvärda tillstånd, men nu kunde jag också glädjas då jag visste att det inte var '**Faderns Vilja**' att de skulle befinna sig så. Snarare det motsatta. '**Fadern**' var i sig **Själv** totalt helande, total hälsa, total friskhet. Detta hade jag bevisat kvällen före och även i mitt hem. Jag jublade över att få demonstrera denna underbara sanning till massorna som nu samlades runt mig.

Ett sorgset gammalt ansikte fångade min uppmärksamhet. Hon var rynkig, mager och krokig. Jag gick fram till henne och knäböjde bredvid henne, satte händerna på hennes huvud och kände omedelbart flödet av '**Faderskraften**' i mina händer vibrera genom hennes huvud till dess att hela hennes kropp skakade av **Livskraften** som fyllde hennes lemmar med energi.

Åskådarna till detta var häpna och undrade vad jag höll på med, men andra tystade dem. Gradvis började hennes lemmar räta ut sig och förlängas. Hennes ansikte fylldes av glädje med känslan av återvändande kraft. Jag hjälpte henne att resa sig upp och hon stod sedan stolt själv. Hon var så överväldigad av lycka att hon började gråta och sedan skratta och dansa i det hon utropade ' prisad vare Gud', 'prisa Gud' och andra som var där föll in i refrängen. Alla var djupt rörda av det de bevittnat.

Trycket från massan omkring mig blev så kraftigt att Zedekiah erbjöd sig att få dem under kontroll. På ett organiserat sätt och med hjälp av ivriga bisittare fördes de sjuka fram till mig så att jag kunde behandla dem i enlighet med deras djupaste behov.

Då jag slutligen blev trött, inbjöd min värd mig till sitt hem för att äta middag. Han skickade bort dem jag inte hunnit hjälpa p.g.a. tidsbrist med löfte om att jag skulle återvända följande dag. Det var en festlig kväll med mycket att samtala om, mycket att fira, mycket att undervisa om, mycket att lära och allt var förvisso 'goda nyheter' var alla eniga om. Jag visste att många bland dem godtog det jag beskrev att jag 'bevittnat' i öknen som sant.

Sålunda fortsatte det i många dagar. Människor kom från när och fjärran för att besöka mig. Zedekiah och hans vänner hjälpte mig att hålla ordning på massorna så att jag kunde hela och undervisa. Människorna lyssnade välvilligt på mitt budskap. De talade om '**Fadern**' sinsemellan och var ivriga att höra mera om 'remmarna och kättingarna' som höll människor fångade i sitt elände.

Trycket blev så stort att jag insåg att jag måste hitta egna medhjälpare som jag kunde förlita mig på att hjälpa mig. Det var dags för Zedekiah att återvända till sin affärsverksamhet med skinn, som han hade åsidosatt.

Jag gick bort till bergen för att be om vägledning, hur jag skulle gå till väga för att välja 'lärjungar'. När övertygelsen att jag skulle bli vägledad i valet kom, återvände jag till Kapernaum. Jag kände en stark övertygelse att gå ner till hamnen och tala med några män jag sett lyssna intensivt till min undervisning.

Huruvida de var villiga att överge sina fiskenät och följa mig återstod att se. Men då jag kallade på dem, Simon, Andreas, Johannes och Jakob kom de omedelbart, glada över att kunna vara behjälpliga i mitt läkande och undervisande arbete. Andra anslöt sig också då jag påbörjade mitt arbete bland människorna.

Jag lämnade min värd Zedekiahs hus med hans fasta försäkran att jag kunde återvända dit när som helst.

På så sätt påbörjade jag mitt uppdrag som lärare och helare, vandrande genom byar och städer varhelst det behövdes. Före vi gav oss iväg samlade jag de unga män som givit sitt samtycke och var ivriga att vara mig behjälpliga. De skulle komma att lyssna på min undervisning och skulle mystifieras av mycket av det jag ville berätta om. Det var livsviktigt, att jag till att börja med, förklarade bakgrunden för dem och allt som avslöjats för mig i öknen.

Jag berättade för dem, att jag, trots mitt tidigare lättjefulla liv, alltid haft stort medkännande för människorna. Det var just min medkänsla som fått mig att vända mig bort från den 'Gud' rabbinerna undervisade om. Då jag talade om mitt totala avståndstagande från en straffande Jehova kunde jag se tvivel och chock i deras anleten.

Långt om länge förklarade jag att jag ifrågasatte hur det var möjligt att tala om en 'god' Gud, då oskyldiga barn utsattes för så mycket lidande. Under det jag talade såg jag deras ansikten gradvis slappna av. Jag fortsatte att ge uttryck för min tidigare vrede och mina tvivel, till dess att jag såg deras ansiktsuttryck förändras till acceptans och slutligen fullständigt medhåll. Jag upptäckte att jag måste ge uttryck för deras egna tvivelsmål och frågor som de tidigare aldrig vågat sätta ord på. Under det vi samtalade kunde jag känna deras lättnad över att inte längre vara ensamma om sitt hemliga motstånd mot rabbinernas läror.

Jag berättade för dem att jag, vid en viss tidpunkt allt klarare insåg att jag var på väg att kasta bort mitt liv. Jag ville förändras och kände starkt att jag, till att börja med, skulle bege mig till Johannes Döparen för att påbörja ett nytt sätt att leva.

Jag beskrev vad som skedde under mitt dop och mina sex veckor i öknen. Jag beskrev hur alla mina tidigare tankar och trosuppfattningar, attityder, min arrogans och upproriskhet gradvis rensades ur mitt medvetande medan jag undfick de djupa uppenbarelser och visioner som visade mig den '**Verklighet**' jag nu kallade för '**Fadern**'. Jag beskrev '**Fadersnaturen**' och hur denna '**Gudomliga Natur**' också var '**Gudomlig Vilja**'. Jag sade till dem, att det var människan själv, som genom ett felaktigt tänkande och ett felaktigt uppförande utestängde '**Fadern**' inom sig, att endast hon själv kunde återfinna den väg som leder till fullkomlig kontakt med '**Fadern**' genom att

först ångra sig och sedan genomgå en mental och emotionell rening. **Då detta utförts skulle 'Fadersnaturen' till fullo frigöras i individens sinne, hjärta, kropp, själ och i hans omgivning och erfarenheter i livet. När så skedde skulle den berörda individen träda in i Himmelriket där 'Fadern' härskar, men Himmelriket skulle också etableras i hans medvetande. Han skulle då ha uppnått syftet med sin existens.**

Under det jag talade till mina lärjungar kunde jag se deras reaktioner återspeglas i deras ansikten. Alla tvivel var undanröjda, - nu fanns endast ljuset av en gryende insikt och glädje. De unga männen blev entusiastiska troende och utropade: "detta är sannerligen goda nyheter."

Efter att först ha accepterat allt jag sagt följde emellertid stunder då de tvivlade på att allt ändå kunde vara sant. Detta förstod jag. Att vara beredd att göra sig av med den djupt inrotade föreställningen om 'Jehova' krävde en stor portion mod.

Det förekom tillfällen då de samtalade sinsemellan och ifrågasatte vem denna man var som gjorde gällande dylika under. Antag att de följde mig och att det skulle visa sig att jag i själva verket var utsänd av satan? Vad skulle då hända? De skulle straffas hårt av Jehova.

De hade mycket att förlora - sin ställning i samhället som nyktra, hårt arbetande unga män, sitt rykte som handelsmän och hantverkare, förlusten av inkomster och det största hindret av allt, familjens förmodade vrede och tillbakavisande. Vad skulle de erhålla i utbyte mot detta?

Jag sade åt dem att jag inte kunde lova dem någon världslig belöning för deras hjälp att sprida 'de goda nyheternas evangelium'. Jag hyste inga som helst tvivel på att vi inte skulle få mat och husrum där vi drog fram och att människor skulle ta väl emot oss. Jag kunde endast ge dem löftet om **Sanningen, att 'Fadern' kände deras behov och skulle uppfylla dem och hålla dem vid god hälsa. Jag kunde också lova dem att då de vände sig till 'Fadern' och litade på 'Fadern' för varje steg på vägen, skulle de vara lyckligare än de någonsin varit tidigare. De skulle själva uppleva Himmelriket i den utsträckning som de åsidosatte 'självets' krav och tjänade andra människor. De skulle bevittna helande och detta skulle öka deras tro och inge dem mod att uthärda resans alla olägenheter.**

Det var på detta sätt vi påbörjade vår mission att sprida de 'GODA NYHETERNA' om 'HIMMELRIKETS EVANGELIUM'.

Jag skickade ut dessa män i förväg till den stad vi skulle besöka. Då de anlände dit uppmanade de människorna att samlas för att åhöra 'Goda Nyheter om Himmelriket'. Människorna var häpnade och ville veta mera, men lärjungarna uppmanade dem att ta med sig sina vänner och grannar och att de skulle få veta allt 'när Jesus anlände'. Helande av deras sjuka skulle också utföras. Upprymda sprang många iväg för att sprida 'de goda nyheterna' och inom kort var en stor människoskara församlad.

Jag som så djupt och lidelsefullt hade revolterat mot de långdragna moralpredikningarna som hotade med våld, bestraffningar och förtappelse för syndare gick nu med glädje för att möta denna folkmassa.

Jag hade ju 'goda nyheter' att förmedla som skulle lysa upp deras dag och därtill kunde jag hela deras krämpor och plågor och föra in glädje i deras liv.

Där jag tidigare rörde mig bland människorna, självisk och tomhänt, och mottog deras goda vilja och någon gång deras allmosor, med föga tacksamhet, kom jag nu med ett överflöd av livgivande möjligheter för alla dem som var villiga att lyssna till vad jag hade att säga och som var redo att göra något för att förbättra sin livskvalité.

Jag vill att ni alla som läser detta helt skall förstå min situation vid denna tidpunkt, mitt medvetandetilstånd efter min upplysning i öknen och den persona jag uppvisade för mina landsmän som 'Jesus'. Det har förekommit så många gissningar så nu är min avsikt jag säga er sanningen.

Jag hade begåvats med en fin fysik i mogen ålder, skarpa örnlika drag, ett remarkabelt intellekt och med en kärlek för skämt och skratt. Men likt så många av er idag, tog jag inte vara på mina jordiska talanger. Vid den tidpunkt då jag gick in i öknen, var mitt ansikte och mitt beteende vad man kunde kalla 'förnedrade' till vad de borde varit. Fastän jag börjat syna mig själv och vad jag utvecklats till och uppreste mig mot det, hade också mitt intellekt blivit lidande för att det missbrukats. Jag ägnade mig ständigt åt argumentation och oenigheter om religionen och jag hängav mig åt respektlöst tal. Jag fick människor att skratta. Dem jag umgicks med tyckte om mig men respekterade mig inte. Därför var förvåningen bland dem som känt mig stor då jag talade till dem i synagogan i Nasaret.

Undertiden som min mor vårdade mig till god hälsa använde jag mig med stor kraft av den kunskap och upplysning som gavs mig i öknen. Detta återställde mig till den människa jag var avsedd att vara.

Då jag påbörjade min mission var jag fullt medveten om att jag var den enda som innehade den högsta kunskapen om skapelsens och existensens hemligheter. Därför kunde jag med största självförtroende säga, 'Ingen har 'sett' 'Fadern' förutom jag.'

Jag visste att allt människorna så helhjärtat trodde på var falskt - inte verklighet.

Jag visste att jag blivit speciellt danad och formad av '**Fadern**' för detta uppdrag. Jag hade välsignats i överflöd med fysisk energi, talets gåva och förmågan att framställa meningsfulla liknelser för att göra det möjligt att föra fram mitt budskap på ett lyckosamt sätt och i en form som aldrig skulle glömmas.

Därtill kände jag mina medmänniskor väl genom mitt långa samröre med dem. Jag visste vilka deras största förhoppningar var likaväl som deras största rädslor. Jag visste vad som fick dem att skratta och vad som lockade dem att gäcka och förlöjliga de rika och uppblåsta. Jag visste också hur djupt många bland dem led, både unga och gamla, modigt och i tysthet. Jag visste och kände djup medkänsla med befolkningen, som levde i rädsla för, eller måste utstå, fariséernas verbala

piskrapp samtidigt som de dignade under de romerska skattelagarna. Jag visste att deras stolta judiska ande sargades svårt av de segrande ickejudarna, som de tvingades betyga ära med läppar, händer och knän, men som de föraktade bakom lykta dörrar. Jag kände till och förstod tillfullo medborgarnas levnadsvillkor och tänkesätt. Tidigare hade också jag tänkt samma tankar, känt samma förbittring, upplevt samma oro i bristtider, känt mig maktlös under det romerska styrets kontroll.

Nu visste jag att intet av detta lidande var i själva verket nödvändigt.

Eftersom jag kände till *Existensens Verklighet, Verkligheten om en Allomfattande 'Gud'*, kunde jag klart skönja enfalden hos de makthavande judarna, som pådyvlade befolkningen tunga bördor som var helt felaktiga och helt oförenliga med *Varandets Sanning*. Detta gjorde mig djupt vred. Jag visste att jag av denna anledning blivit fulländat formad och slipad för att bli ett obevekligt instrument för Gudomlig Verksamhet i Palestina, driven av mitt sanningspatos och av min medkänsla för mina medmänniskor. Alltså kallade jag mig för 'Människosonen' ty jag visste exakt vad människorna ställdes inför i sitt dagliga liv.

Vidare var jag fullständigt övertygad om att jag skulle uppnå mitt mål att föra fram Sanningen till människorna och på så sätt medverka till att förändra deras livskvalité. Av denna anledning, även om jag var fullt medveten redan vid starten av mitt uppdrag, att påföljd skulle avkrävas mig för allt det jag avsåg att göra, att vända upp och ner på den judiska världen - var jag beredd att möta det, genomlida det, kunde inte undgå det eftersom jag älskade människorna med 'Faders' kärleken flödande genom mitt hjärta och hela min varelse. Ty 'Faders' kärleken är GIVANDETS essens - som ger sig själv synlig form och synlig existens, som växer, skyddar, ger näring, helar och uppfyller alla den synliggjorda skapelsens behov.

Jag visste att jag var 'Faderns' gåva för frälsning till människorna, - till världen -

INTE -

som man trott och undervisat om i århundraden, frälsningen från straff som utmätts av en vred Gud åt 'syndare'

UTAN

kommen för att frälsa människorna från att dagligen upprepa samma misstag i felaktigt tänkande, - ett felaktigt tänkande som var upphovet till deras olycka, fattigdom, sjukdom och elände.

Eftersom jag älskade människorna så djupt var jag beredd att trotsa det judiska prästerskapet och undervisa och hela. Jag var beredd att dö på korset för det jag i sanning 'bevittnat' i öknen, kände av hela mitt hjärta och ville dela med mig av, till sista droppen av min förmåga.

**DETTA ÄR SANNINGEN OM MIN KORSFÄSTELSE. ALLT ANNAT ÄR GISSNINGAR
PÅHITTADE AV MÄNNISKOR, FRAMSPRUNGNA UR DEN JUDISKA SEDVÄNAN ATT
BRÄNNA OFFER I TEMPLET.**

Jag var 'Faderns' gåva till mänskligheten, avsedd att bistå dem att övervinna sin okunnighet om Tillvarons Lagar, och att finna den sanna livsvägen som leder till glädje, överflöd och fulländad helhet i Himmelriket.

Detta var den uppfattning, det önskemål, den avsikt och det mål och de tankar som hade sin boning i mitt sinne och mitt hjärta. Detta var den världsliga mentala-emotionella referensramen som höljde mitt andliga medvetande fördolt i huvudet på gestalten 'Jesus'.

Det var mitt andliga medvetande kanaliserat in i ovanstående tankar och känslor, som drev mig att ge mig ut på en treårig färd för att delge människor, vad jag helt och fullt trodde, skulle vara en slutgiltig frälsning från deras förblindade tänkande och kännande som var upphovet till deras bekymmersamma liv. Jag trodde verkligen, att om människorna fick tillgång till allt det som givits mig att förstå, skulle de komma till insikt om sin dårskap och göra allt i sin makt att förändra sitt tänkande och påbörja vandringen på Livets Väg som ledde till Himmelriket. För detta syfte var jag villig att offra mitt liv.

P.g.a. den felaktiga tolkning av mitt uppdrag som gjorts av judiska lärare, har mitt sanna budskap förvrängt till oigenkännlighet och syftet med dessa brev är att föra fram, till den nya tidens människor, sanningen om det jag förmälde till folkmassorna i Palestina.

Så när jag nu återgår till min återgivning av den tiden, låt mig då ta er med till en särskild dag som var fruktbar för mina åhörare och som gjorde ett varaktigt intryck på mina lärjungar.

Därför var det också för mig en särskilt betydelsefull dag.

Jag tog mig ledigt och gick till bergen för att be och meditera och för att ladda mina andliga batterier genom att göra en djup, stark, än mer kräftfull sammanlänkning med '**Fadern**' inom mig. Denna kontakt fördunklades så snabbt i mitt medvetande när jag var engagerad i folkmassan, att jag nu var utmattad. Då jag kom fram till grottan som jag använde i detta område, drog jag ut min halmmadrass gömd under en sten och lade mig ner för att sova. Istället för sömnen kände jag emellertid det omedelbara inflödet av **Gudomligt Liv**, av '**Fadern**', och all trötthet upplöstes och min kropp laddades med den **Kraft** som är **Allt Varandets Skaparkälla**.

Mitt medvetande lyftes in i ett gyllene ljus och då jag färdades uppåt i detta ljus, förvandlades det plötsligt till renaste vitt och jag visste att, i mitt medvetande, befann jag mig nu vid porten till den Jämvikt, den oändliga Eviga, Universella dimension som ligger bortom allt det som det mänskliga sinnet kan förstå.

Jag observerade LJUSET, men var icke av DET, inte heller var DET kraftfullt inom mig, eftersom detta var tomrummets 'Gud' dimension, den Universella Jämviktens icke-form.

Men DET kommunicerade med mig och fyllde mig med Sin glödande KÄRLEK. Det framhöll för mig, än en gång att Det var den

'Skapande-Fullkomnande-Helande- Processen'

KÄRLEK

som härskar över hela tillvaron.

Jag förstod att varhelst det rådde brist skulle framdeles fullbordas på samma sätt som vattnet flödar för att fylla sjön.

Där elände härskar skulle glädjen ta över för att det låg i det Universellas Natur att tränga in där behov föreligger och medföra fullbordan och glädje.

Jag visste att där ingen utveckling skedde ådagalades omständigheter som gynnade utvecklingen.

Jag visste att där en känsla av misslyckande rådde, skulle utmaningar ges för att sporra människor till framgång och självförtroende.

Det 'gavs mig' att detta Kärleksverk som 'Fadern' ständigt upprätthöll i nedtyngda människors liv, kanske inte skulle uppfattas som en 'kärleksgåva' av mottagarna. De kunde vara så försjunkna i sin apati, i sin känsla av misslyckande, i sin tro att intet gott någonsin skulle komma i deras väg, att de därför inte kunde uppfatta annat än sin egen perception och sina egna känslor i livet! Sålunda skulle de förbli rotade i sitt självskapade helvete. Det fanns ingen anledning att tycka synd om någon. Det enda som behövdes var ett medkännande hjärta och en beslutsamhet att bibringa dem Sanningen för att hela deras okunskap.

Den största gåvan en människa kunde ge en annan var upplysning om okunnigheten om tillvaron och dess kosmiska lagar, för sanningen var att:

Varenda själ omfattades av det UNIVERSELLA och graden av UNIVERSAL INPUT via 'Faderns' Kärleksverk var helt beroende av individens mottaglighet.

Jag insåg att det människor snarast behövde få höra var det som nyss villfarits mig.

De måste 'inse' och fullt förstå KÄRLEKENS *intention*, *syfte* och *potential* som var själva grunden i deras liv. Genom sin misstro kunde de åsidosätta 'Faderns' KÄRLEKSVERK och se dem som 'smärtsamma utmaningar' och så bli kvar i sina misslyckanden för evigt.

Jag förstod nu ännu tydligare, att jag var skickad för att uppväcka människor att se alla möjligheter till självutveckling, framgång och uppnåelse av glädje och lycka, men det skulle vara deras sak att vakna upp och dra nytta av det jag erbjöd dem.

Jag minns att detta upplyftande pågick hela natten och på morgonen **kände jag mig mer levande** än någonsin förr. Mitt budskap hade förtydligats. Jag hade sett än mer klart 'Faderns' **Verklighet**

och jag visste att denna dag skulle jag skulle kunna gå ut och möta folkmassan och till dem överföra kraften och livet i det som givits mig att förstå.

Då jag klättrade ner från grottan kom jag till en stor klippa över ett brant stup. Då jag satte mig ner kunde jag se ner på staden vi skulle besöka denna dag.

Jag kunna känna denna 'fulländnings process', - denna impuls att 'Göra Hel' - '**Fadern**' som strömmade genom mig och jag längtade efter att få dela **Det** med de andra innan det dagliga livets problem skulle dränka **Det** och **Det** skulle förlora sin styrka och sin drivkraft i mitt mänskliga medvetande.

Mina lärjungar förenade sig med mig kort därefter. Då vi kom till staden talade de till folket och hänvisade dem till en sluttning strax bortom bostäderna.

Jag ställde mig på en stor sten och började tala. Jag märkte att orden jag talade spontant fylldes av all den passion och glädje - den åstundan och längtan och övertygelse jag kände.

'Ni är svårt ansatta och utmattade. Era arbetsuppgifter blir tyngre med åldern, era magar är ofta tomma, era kläder trådtunna, människor gör er vrede och ni känner att era bekymmer och tyngden i ert sinne inte har någon ände.'

'Men detta är inte sanningen om er tillvaro. Era liv var avsedda att vara mycket annorlunda. Om blott ni kunde se bortom era känslor, om blott ni förmådde lyfta ert sinne och kontakta '**Fadern**' inom er, då skulle ni '**se**' och **förstå** hur er tillvaro är menad att vara. Ni skulle förstå att ni skapades för att åtnjuta överflöd, skydd, god hälsa och lycka.'

'Men dagligen lever ni i fruktan för 'det goda och det onda' och **tror** på och **förväntar** er detta, mer än ni tror på att '**Fadern**' är **LIVET** och **KÄRLEKEN** inom er, som förser er med allt ni behöver för er hälsa och ert välbefinnande. Därför är det just dessa mest fruktade 'goda och onda' tilldragelser som ni drar till era liv och kroppar. Er tro på 'godhet och ondska' förmörkar och ÖVERSKUGGAR allt som '**Fadern**' har i beredskap åt er om ni blott tror på '**Faderskärleken**.'

'Ni värderar den dag som är och förväntar er av morgondagen det ni upplevt i det förgångna. Därför återupprepas det förgångnas oförätter ständigt i framtiden.

Ni är förslavade av era minnen och er orubbliga tro på att det som en gång varit, skall ständigt återupprepas i framtiden för att tynga och kränka er.

Ni behöver inte läka er kropp eller sträva efter att förbättra ert liv. Vad ni behöver är att hela er tro!

'Jag har sagt åt er att intet under solen är solitt.

'Om' ni förmådde hela er tro och överföra den i enlighet med '**Faderns**' **sanna intentioner** för er, skulle den felaktiga övertygelse som nu härskar över er kropp och ert liv upplösas som dis i solen. Varje detalj i ert liv skulle omedelbart återföras i enlighet med den **Gudomliga Avsikten**, som är bakomliggande hela skapelsen.

'Ni skulle finna att det alltid finns ett sätt att sätta punkt för alla svårigheter och umbäranden . Det ges alltid påfyllning för att möta era behov.

'Vad tror ni att det är som äger rum när de sjuka kommer till mig och jag lägger mina händer på dem?

'Har jag då sjukdomen i åtanke, undrar jag om den sjuke skall helas, är jag orolig för att **'Fadern'** måhända sover eller är så avlägsen att Han inte hör mig?

'Nej, om jag tvivlade så, skulle inget helande ske.

'När någon kommer till mig för att bli helad gläds jag omedelbart för jag **vet** att den **Kraft** som är **'Fadern'** är i mig, redo att hela i samma ögonblick jag ber om det. Jag ger tack för jag **vet** att **'Faderns Vilja'** är **hälsa** inte sjukdom.

Därför ber jag att **'Faderns Vilja'** må ske i den sjuke.

Då jag avlägsnar övertygelsen om sjukdom från den sjukes kropp och VET att 'Faderns Vilja' till hälsa flödar in i hans system så börjar tecknen - sjukdomens tecken, förvandlas till 'Faderns' verklighet för hälsa och kroppen är åter helad.

'Sjukdom är inget annat än en sänkning av vitaliteten - en reduktion av LIV - i det angripna området. Återställ 'Faders Livet' till systemets sanna intention och Plan och hela systemet kommer att fungera som det skall.

'Det har sagts er att Gud skickar sjukdomar, farsoter, hungersnöd och ödeläggelse till nationer om de icke följer hans lagar. Det har sagts er att ni själva straffas av en vred Gud för de synder ni begått. **Vad är bestraffning om inte onda gärningar under godhetens täckmantel? 'Jag säger er att ondskan kommer inte från Gud. Hur skulle Gud kunna vara dubbeltydig - god och ond?**

Det är bara i sinnet som ni kan föreställa er det onda och det goda, endast i ert hjärta kan ni tänka och känna det. Dessa tankar och känslor har inget med den sanna Guden att göra, som är **'Fadern'** inom er, som medför allt gott om blott ni tror på det.

'Det är er tro på det onda och det goda och det goda och det onda i ert hjärta som för med sig sjukdom.

I själva verket lever ni i Himmelriket och Himmelriket är inom er. **'Fadern'** härskar över er, men då ni tror på bestraffning från Gud, är övertygade om att endast offergåvor i templet kan frälsa er, att ni är arvtagare till sjukdomar, fattigdom och misär, frammanar ni i ert sinne just det ni inte vill ha.

'Var inte nedslagna - fröjda er och gläds åt att veta att de som lider av fattigdom, fastän de har syndat, är långt ifrån övergivna och straffade av Gud utan är i sanning välsignade.

'Den som intet äger är rik i **'Faderns' Kraft** om blott han lyder **Det**, har tillit till **Det** och lever i **Det**.

'Ty då er mage är mätt, kroppen komfortabel och sinnet och hjärtat är bekväma, föreligger inte någon påträngande åstundan att **'Fadern'** skall aktiveras i er för att uppfylla era behov. Ni är övertygade om att ni själva lätt uppfyller era egna behov med era egna tankar och händer, så då ni talar om 'Gud' kan ni endast återge vad ni hört andra säga själva har ni inte någon direkt erfarenhet av 'Gud'.

'Tänk på de förmögna. De är nedsjunkna, bundna vid och fastlåsta i sina rikedomar. De stiger upp varje morgon och går till sitt dagliga värv utan att veta något alls om **'Faderns' Kraft** i dem. De tänker endast tankar om vad som kan öka deras förmögenhet, tankar som blåser upp 'självet'; de skickar ut befallningar som tynger ner dem som tjänar dem, de väljer själva det liv de lever. Eftersom de formar sina begränsade liv ur sitt begränsade mänskliga tänkesätt, som utspringer ur deras kroppsliga sinne och hjärta, blir de sjuka och upplever lika mycket elände som den som inte äger någonting. De inser inte att de lever endast till hälften då de inte står i förbindelse med **LIVETS KÄLLA**, **'Fadern'** inom dem. Inte heller 'ser' de att mycket av det goda som tillkommit dem, inte är deras egen förtjänst utan är **'Faderns' KÄRLEKS- VERK** dold i dem.

'De religiösa ledarna är bekväma i sin auktoritets position. De har inte behov av annat än att tillfredsställa sina egna fysiska njutningar. Då de inte har någon personlig kunskap om Gud, måste de, i sina Heliga Böcker, läsa heliga mäns ord från tusen år tillbaka i tiden och sedan berätta för människorna vad de tror orden betyder.

'Men allt de har att säga är taget ur deras egna små hjärnor, som är gisslan i det egna livets bekvämlighet, upptagna av förväntningar på vad de skall äta och dricka och hur de skall klä sig för att bäst göra intryck på sin omgivning. De veta inget om den inspiration som var upphov till profeternas ord århundraden tidigare. Inte veta de heller om ni har nu bruk för dessa ord ty tiderna har förändrats.

'Tro mig de rika och de religiösa ledarna är starka i det jordiska och önska inte förflytta sig från allt det de betraktar som tryggt och evigt i sina traditioner och sedvänjor. Varje avsteg innebär att deras trossatser rubbas och därmed också deras liv och de bygger upp mentala försvar mot inflödet från **'Faders' Kraften**. Också de insjuknar och är jämmerliga på sitt sätt, liksom de som inte äger några jordiska bekvämligheter.

'Det är ingen skillnad mellan er som har få ägodelar och de som har allt, ty rika liksom fattiga blir sjuka, får fiender och finner sig vara ensamma.

'Men de inneboende möjligheterna för er att uppnå långt mer än de gudfruktiga och rika någonsin kan drömma om att uppnå, vad gäller hälsa, lycka, vänskap och framgång i livet är ofantliga. Och då allt är fullbordat kommer ni att veta att **möjligheterna, förmågan, inspirationen**, allt härrörde sig från **'Fadern' inom er**, för ni vet, att ni aldrig förmått åstadkomma sådana ting om ni inte bett **'Fadern'** inom er att bistå er att använda era förmågor, att fylla era skafferier, få kläder på kroppen och ett gott liv för era barn.

'Allt detta gör **'Fadern'** för er om ni blott ber Honom och tror - och är förvissade om - och alltid minns - att det ligger i **'Faderns' Natur** att skapa och sedan rikt försörja hela **Sin** skapelse.

'Liksom inte ni själva med vilja skulle frånta era barn det som de behöver, så skulle inte heller **'Fadern'** med vilja beröva er allt ni behöver för ett lyckligt liv. Om ni är fattiga beror det på att ni

ännu inte förstått **'Faderns' väsen**, och inte heller har ni insett att ni måste arbeta **med 'Fadern'** för att uppfylla era egna behov. Ni måste omedelbart gripa fatt i de **gudomliga möjligheter** som ges er som hjälp att gå vidare.

'Om blott jag kunde visa er, få er att förstå och **tro** på, att då ni sörjer, känner **'Fadern'** er bedrövelse. Med tiden kommer er sorg att vändas till glädje, om blott ni riktar er till **'Fadern'** och lägger märke till vad **'Faders' kärleken** gör för er. Ni kommer att finna tröst bortom allt ni trodde vara möjligt.

'Hur välsignade är ni inte då ni hungrar och törstar, ty **'Fadern'** känner era behov. Inom kort blir dessa behov tillfredsställda om ni slutar gnälla och i stället börjar be till **'Fadern'** - i tron blir ni bönhörda.

'Hur kan ni tro, att ni för att få mat och kläder, först måste gå till templet och offra brinnande blot av **'Faderns'** levande varelser som vedergällning för era synder? Förstår ni då icke att de levande varelser ni bränner har skapats för att njuta av livet precis som ni skapats att göra det? De har skapats för att vara till välsignelse och vara välsignade på denna jord liksom också ni fötts för att vara såväl en välsignelse som välsignad, ty detta är **'Faders' Kärlekens väsen** avslöjad i **Dess** skapelse.

'Om ni städse minns att 'det ni i sanning tror på' är vad som tillkommer er, förstår ni då inte att denna judiska tro på tempeloffer av levande varelser medför inget annat än bedrövelse? Tro på bestraffning och du skall straffas. Tro på att dödande och tillintetgörande är rätta vägen till Gud och detta blir vad ni själva skall erfara - död och förintelse.

'Om ni hungrar och törstar är det för att ni vänder er ifrån **'Fadern'** inom er.

'Att hemfalla till räddhågsna tankar, oro och hopplöshet frammanar just de tillstånd ni vill undvika. Allt detta onda gör ni mot er själva. Därför är ni än mer välsignade då ni hungrar och törstar efter kontakt med **'Fadern'** inom er, för då uppfylls ni hundra gånger om.

Välsignade är ni, då ni blir anfallna och bestulna, för då ser ni 'Gud i verksamhet'. Då ni står still i fullkomlig tillit ser ni befrielse äga rum.

'Välsignade är ni då fångade i en konflikt, ändå kan ha omsorg om er medmänniska och agera fredsmäklare.

Ni bär kärleken i ert hjärta som kommer av **'Fadern'** och ni är i sanning ett barn av **'Fadern'**.

'Välsignade är ni då någon felat svårt gentemot er och ni ändock kan förlåta och visa barmhärtighet och avstå från att söka rättvisa eller sätt att förfölja honom. Ni ställer er direkt i harmoni med den kärlek som är 'Gud verksam inom er' och likaledes kommer ni att förskonas i orostider.

'Speciellt välsignade äro de renhjärtade, ty de har tvätta bort all vrede, hat, hämndlystenhet, ovänlighet, avund, hårdhet i hjärtat - och stå inför världen som Kärleken synliggjord. De kommer att lära känna den *Verklighet* som kallas 'Gud' och veta att denna *Verklighet* är 'Fadern' inom dem.

'Hur skall jag bistå er att fatta denna stora sanning? Hur kan jag vara er behjälplig att förstå Himmelrikets verklighet, Guds Rike?

Ni behöver inte blicka uppåt mot himlen, ty det är inte där ni skådar Fadern i verksamhet så tydligt att er tro skall bli stärkt. Så har människorna genom tiderna gjort ett stort misstag, då de vänt sig inåt i sina drömmar, i sina fantasier och skapat sig en Jehova som inte existerar. Ni finner inte **'Fadern'** någonstans i himlen, ovanom er. **Fadern** är inte på något särskilt ställe utan överallt runt omkring er och i allting.

'Ni kan se **'Faderns'** fantastiska verk. Se er omkring på allt som växer, vetet, gräset, blommorna, träden och fåglarna.

I allt levande kan ni se 'Faderns' mystiska och underbara verk i oupphörlig aktivitet. Det är här som 'Fadern' har full kontroll. Ni kan se att allt är fullkomlig lag och ordning, växande, utveckling och slutligen skörd som välsignar både djur och människor.

'Tänk er hur en man efter att ha plöjt sin åker, strör ut frön på jorden och täcker in dem. Han samlar ihop sina verktyg och går hem, nöjd i tanken att om det faller tillräckligt regn så kommer det att finnas mat med vilken han kan föda sina barn. Under många dagar sover och vaknar han utan att göra något vidare för sina plantor, men då han går till sin åker finner han gröna groddar som tränger fram genom marken. Längre fram återvänder han och ser stjälkar och gröna blad växa fram och ännu senare ser han nya fröhus bildas och en dag kommer han att kunna se att säden är fyllig och gyllene, redo att skördas. Undertiden har allt detta skett utan hans medverkan. Vetet har vuxit på ett fantastiskt sätt som han inte kan förklara. Är det magi? **Nej, det är 'Faderns' verk, Han som är det INTELLIGENTA LIVET I UNIVERSUM.**

'När du går in i Guds Rike mår du bra. Du är lycklig och glädjeric. Kan ni föreställa er en kvinnas känslor om hon förlorade en stor summa pengar och undrade hur hon skulle få mat till sina barn? Husets kvinna skulle vara i tårar och skulle städa huset så noggrant att det inte skulle finnas ett dammkorn kvar - sedan - dold i ett mörkt hörn finner hon en uppskattad silverpeng och omedelbart har hennes tårar torkat. Hon börjar le och känner sig sedan så levande och lycklig att hon springer ut ur huset för att besöka sina grannar för att fira tilldragelsen. Där hon trodde sig ha förlorat allt är hon nu rik istället.

'På samma sätt är det då ni finner Himmelriket - Guds rike.

I stället för tårar, rädslor, hunger och sjukdom finner ni frid, lycka, överflöd och hälsa som hör Guds rike till. Ni kommer aldrig mera att lida någon nöd.

'Guds Rike kan också liknas vid en mycket rik man som handlade med pärlor. I hela sitt liv hade han önskat finna en speciell pärla som skulle överglänsa alla andra. Den skulle vara felfri och perfekt och alla andra handlare skulle avundas honom. En dag, fann han en sådan pärla, skönare än något man kunde föreställa sig, mera fulländad än alla andra. Han sålde allt han ägde, han lämnade bort allt han samlat på sig för att kunna köpa denna pärla. Han var lycklig bortom alla drömmar.

'Vad betyder nu detta? Det betyder att allt som tidigare varit av värde i hans liv - han rikt smyckade hem, hans värdesaker, hans livsstil, överflöd av mat och dryck, allt offrade han med glädje för att äga denna ovärderliga skatt - **den kunskap** som ledde honom in i **Guds rike där lycka är ett tillstånd som yttervärlden, med alla sina bekymmer och sorger, inte kan beröra.**

'Guds rike ' är inom er. Ni träder in i 'Guds Rike' när ni helt och fullt inser att 'Fadern' ständigt är verksam i er. **Det är ett tillstånd, där man inser och förstår att den Verklighet som ligger bakom och i allt synligt är 'Fadern', och är vackert och fulländat; att allt som är i motsats till skönheten, harmonin, hälsan och överflödet är skapelser sprungna ur människans felaktiga tänkande.**

'Hur mycket har jag inte sörjt över ert lidande, men det är inte nödvändigt att lida om ni lyssnar till vad jag har att berätta för er. Men jag måste varna er för att Vägen till Himmelriket är svår att följa för den innebär först och främst att ni måste ta itu mer ert 'själv'.

'Varför är det 'självet' ni måste ta itu med? **Av den anledningen att ur er önskan att skydda och öka er egen personliga välgång härstammar alla era själviska tankar, ord och handlingar.**

Ni frågar er förmodligen 'Varför måste jag bekymra mig om detta'. Om det du säger är sant att det inte existerar något straff, att 'Gud' inte ser vår ondska, - varför skulle vi då bry oss om hur vi uppför oss?

'Det finns så mycket att lära av detta att jag knappt vet var jag skall börja.

'**Som jag förklarat hämtar ni Liv från 'Fadern' därför får ni också er förmåga att tänka och älska från 'Fadern'. Som 'Faders Intelligensen' skapar så skapar också ert medvetande. Med ert intellekt och ert hjärta utformar ni i själva verket planerna för ert liv och de erfarenheter dessa medför.**

'Och vilket liv planerar ni och formar i ert sinne? Om någon förargar er eller skadar er hämnas ni på sätt eller annat. Ni anser att om ett öga tas måste ni ta motståndarens öga i gengäld. Ni menar att den som dödar skall dödas som straff och kompensation, att den som stjälar från er skall betala priset, att den som stjälar er hustru skall stenas tillsammans med henne. Ni tror på uppbarande av

betalning för allt ont som drabbar er. Eftersom det ligger i den mänskliga naturen att skada andra och ni blivit lärd att hämnas, är ert liv i ett ständigt krigstillstånd. Krig i hemmet mellan man, hustru, barn, grannar, offentliga gestalter och länder emellan. Er **'Fader'** vet inget om detta krigande i ert liv, men Han känner till stressen i ert sinne och er kropp som springer ur denna krigföring, men kan inget göra - kan inte lindra smärtan - förrän ni själva slutar kriga. Ni måste själv upphöra med er krigföring och leva i fred med er familj, era grannar, arbetsgivare, era offentliga personer och med andra länder.

'Först då kan 'Faderns' kärleksverk' verka i ert sinne, ert hjärta, er kropp och i ert liv.

'Först då kan ni identifiera och se det Kärleksverk som utförs i er och för er av 'Fadern'.

'Minns också den stora LAGEN: 'DU SKÖRDAR PRECIS DET DU SÅR'

'Man kan inte plocka fikon från en björnbärsbuske, eller druvor från ett törnetråd, eller skörda vete från ogräs. Tänk på detta och förstå denna liknelse för den är viktig för er - inte bara idag - utan i alla era dagar och år som kommer, ända till evigheten.

'Om ni önskar att förändra era liv - ändra era tankar,

Ändra orden som kommer ur dessa tankar.

Ändra handlingarna som kommer ur tankarna.

'Det som rör sig i era tankar kommer att ge upphov till alla era upplevelser, sjukdomar, fattigdom, olycka och förtvivlan.'

En man ropade: 'Berätta för oss, Lärare, hur vi skall göra för att hålla fred med våra grannar då dessa själva inte lämnar oss i fred?'

Jag sade honom med ett leende: "Då din granne kommer till dig och säger att han måste bege sig på en längre färd och inte vill företa sig den ensam och ber dig följa med, - vad svarar du då?"

Mannen skrattade. 'Om min granne vill ta mig från de sysslor jag håller på med skulle jag inte vara glad. Jag skulle säga att jag var upptagen och be honom finna någon annan att gå med honom.'

'Och hur skulle din granne känna sig? frågade jag.

Mannen ryckte på axlarna och sade: 'Jag vet inte'.

'Och när du en annan gång behövde en tjänst av honom, hur kommer han då att svara?'

Mannen skrattade inte längre. Han svarade inte.

En annan sade: 'Han kommer att förbanna honom och säga åt honom att söka hjälp någon annanstans'.

Jag sade till människorna: 'Han svarade rätt. Och hur kommer *han* att känna sig? Jag pekade på mannen som först talat och log mot honom.'

En kvinna ropade överröstande skrattet.' Han kommer att berätta åt alla han möter vilken självisk och eländig granne han har. Kanske vill han skada honom på något sätt.'

Medhållande utrop kunde höras och jag nickade.'ja, han kommer att ha glömt att han en gång ombads av sin granne att följa med honom en mil eller två vartill han nekade. Han kommer inte att förstå att det är LAGEN OM SÅDD OCH SKÖRD som är verksam i hans liv. Han igångsatte det när han vägrade följa sin granne en mil och nu skördar han resultatet av sin attityd och sina handlingar. Vad är det för mening med att vara arg när han själv åstadkommit den situation som uppstått?

'Människorna skrattade och talade med varandra. Aldrig förr hade de hört en sådan kunskap om mänskligt beteende. Här var en helt ny undervisning.

Jag sade till dem: 'jag råder er, att då er granne kommer till er och ber er gå en mil tillsammans med honom eller att göra något annat som underlättar för honom och gör honom gladare, tänk då först på vad ni skulle önska att han gjorde för er om ni hade det behovet? Hur ville ni att han skulle besvara er begäran?'

Ett mummel kunde höras genom folkmassan och jag kunde se att de förstätt vad jag berättat för dem.

'I själva verket om er granne ber er gå en mil med honom, gör det villigt och glatt och var beredd på att gå två mil om det visar sig vara av nöden. När ni tillbakavisar människor, förstår ni inte att ni krymper ert sinne och er kropp redo att skydda er själv från att tvingas göra något ni inte vill. Ni drar samman ert sinne och er kropp och också '**Fadern**' krymper ihop varvid **Dess kärleksverk** inom er omöjliggörs, och ur det följer sjukdom.

'Eller så kan ni stöta på någon som är i stor nöd, som fryser och är olycklig. Han kan be att få er överrock. Gå inte förbi honom med en förintande blick. Några bland dem skrattade i vetskap om att just så skulle de bete sig.

'Nej, skänk honom din överrock, och om han verkligen fryser ge honom också din kåpa. Gå sen vidare i glädje.

'I glädje?' hördes en tvivlande röst.

Jag skrattade och sade: 'ja min vän, - i glädje! Först och främst för att du hade en överrock och en kåpa, att ge bort och sedan för att du inser att du själv nu saknar en rock och en kåpa. '**Fadern**' i dig kommer snart att återge dig rocken och kåpan på något överraskande sätt. Om du emellertid ger honom din rock och kåpa och sedan fortsätter på din väg muttrande för dig själv - varför gjorde jag nu sålunda? Det var dumt av mig. Nu kommer jag att frysa i stället för honom och folk kommer att skratta åt mig för att jag givit bort min rock och min kåpa och lämnat mig själv förutan - och vad säger min hustru när jag kommer hem?'

Människorna skrattade och nickade. De hade roligt åt bilden av mannen som ger bort sin rock och kåpa och kommer på vad ont han gjort sig själv genom detta. Jag visste att de ofta undvarade sig själva för att bistå andra - och ångrade efteråt sin generositet.

Jag väntade ett ögonblick och talade sedan högt för att fånga deras uppmärksamhet.' Har jag då inte sagt er att det ni SÅR det SKÖRDAR ni också. Har jag inte tydligt sagt er, att era tankar, ord och handlingar ger upphov till era framtida omständigheter? Vad är det således ni vill SÅ för att SKÖRDA då ni skänkt er rock och kåpa till främlingen? Vill ni att era gåvor återges er - eller vill ni vara utan rock och kåpa under en lång lång tid, ty så blir det om ni går er väg vreda och upprörda för att ni givit bort er rock och kåpa.

Era ord och handlingar kommer att besegla, göra hård som sten, den fattigdom som ni fört på er själva genom att ge bort er rock och kåpa.'

Människor varken skrattade eller log längre, de var mycket tysta och lyssnade intensivt.

'Kom ihåg att alltid först göra för andra det ni vill att de skall göra för er. Då kommer fred och förnöjsamhet att fylla ert sinne och hjärta och **'Fadern'** kommer att kunna förverkliga **Dess Kärleks -värv** i er kropp, hjärta och sinne.

Ge och ge i överflöd och gläd er åt att ni har gåvor att ge till dem som är i nöd, ty som ni ger skall ock er vara givet gåvor i den form ni bäst behöver dem. Ge med ett glatt hjärta och i förvisning och vetskap om att där något fattas i ert liv kommer **'Fadern'** att rikligt utföra SITT **KÄRLEKSVÄRV** inom er - och för er.

Gör inget med tungt hjärta för då kommer ditt hjärta att vara tungt fortsättningsvis. Ge allt i en anda av glädje på det att allt i ditt liv endast medför glädje och andlig insikt.'

En man inföll: 'Detta är emot den mänskliga naturen. Det är naturligt att oroa sig för framtiden. Kläder är dyra och det är inte lätt att finna föda. Livet är en ständig kamp'.

Jag svarade honom med hög röst för han yttrade vad de flesta av mina åhörare tänkte.

'Men du kan inte *med säkerhet* veta att du i morgon kämpar för att leva. Du vet inte om du i morgon kanske har ett fantastiskt arbete eller om något annat storartat kommer i din väg. Detta vet du inte - men du gör det fullkomligt klart för dig själv att inget fantastiskt arbete eller någon annan underbar möjlighet kommer att inträffa i ditt liv - därför att du är i färd med att dana omständigheterna i din morgondag.'

Han var vred. 'Gör jag? På vilket sätt?'

'Har jag inte precis talat om det för dig?' Jag vände mig skrattande mot människorna. 'Säg mig, hur har denne man, här framme, i den röda kåpan danat sin morgondag?'

Folkmassan stod tyst, sedan ropade en mycket ung man, Mark till mig: 'Jag vet. Han sade att han skulle streta för att kunna köpa mat och kläder. Du har sagt oss att det vi tänker och talar är vad vi får.'

'Just så' svarade jag. Du är en klipsk pojke. Du har förstått. Var noga med att inte frammana just det du inte vill ha åt dig själv. Det skulle glädja mig om du blir min lärjunge när du blir äldre och dina föräldrar tillåter dig att gå'.

Några bland åhörarna skrattade - men andra gjorde det inte. Jag kunde se att de inte trodde ett ord av vad jag sagt.

'Ni kommer aldrig att träda in i Himmelriket genom att vara oroliga. Om ni har det svårt idag, varför jämra sig över det? Mår ni bättre av att klaga, kommer er jämmer att lysa upp er dag? Om ni oroar er för framtiden, gör ni er morgondag tung och tröttsam långt före den kommer. Varför göra så? Till vilken nytta? När gjorde er oro någonsin något gott för er? Ni kan likafullt försöka göra er själva längre genom att oroa er för att ni är korta.

'Nej, uppehåll er inte vid det ni inte äger. Uppehåll er vid **det som kan bli ert** och om ni vänder er till **'Fadern'** inom er och ber med fullkomlig tillit till att ni kommer att bli bönhörda och säger jag er, utan rädsla för att bli motsagd, att ni kommer att bli det. Men ni måste be på rätt sätt - i trovishet. Ni uppnår ingenting då ni ber men samtidigt undrar om ni blir hörda eller om **'Fadern' känner** för att ge er det ni vill ha. Detta är människors sätt att ge, inte **'Faderns'**, som ger frikostigt och uppfyller era behov.

'Fadern' öser alltid **Dess** gåvor över er, föda i tillräcklig mängd, kläder, hus och vänner, förutsatt att ni själva har ett rent hjärta och sinne och förutsatt att ni ständigt litar till att **'Fadern'** i varje ögonblick är ert stöd.

'Om ni ber och inte uppbär, skall ni inte ett ögonblick tro att det är för att det inte finns någon **'Fader'**, eller att **'Fadern'** inte hört er. Snarare måste ni fråga er **vad som är inom er** som hindrar **'Faderns' Kärleksvärv** att förverkligas i er.

'Om du är på väg till altaret för att bedja eller för att framföra en gåva och på vägen erinrar dig att du grälat med någon, vänd då om och gå fram till honom och försonas. När du sedan närmar dig **'Fadern'** i bön, har du ett **rent och klart sinne** och **'Fadern'** kommer att höra dig och **'Fadern'** kommer att gensvara och skänka dig allt du behöver av friden och lugnet i ditt väsen.

'Om ni ändå inte kan tro att **'Fadern'** har omsorg om sin skapelse, se er då omkring på de lysande blommorna på fälten. Hur vackra är de icke! Betänk den genialiska tanke som ligger bakom deras uttryck och skönhet! Var kan ni finna färgerna som ni ser i deras kronblad? Hela sin vishet till trots, kunde inte Salomon själv få så vackra kläder sydda. Se hur blommorna lockar till sig bin och bina medverkar till att föra fröna för nästa säsong vidare för att göra er värld vacker och ge er

föda. Varför kan ni inte tro på och ha tillit till **'Fadern'**, då världen runt omkring er ordnats, formgivits och sörjts för på ett så underbart sätt?

Minns dock att dessa levande växter och träd inte förmår som människan, klaga över sin lott och se sig själva som hungrande och nakna och därför inte heller ödelägger de **'Faderns'** verk i dem. 'Det är ni själva, som med ert ständiga klagande och prat om vad som fattas er, er aggression gentemot varandra, era krav på hämnd, er kritik och baktaleri som får till stånd er knapphet och era sjukdomar - som pågår dag efter dag.

'Jag har berättat allt detta för att förbereda er som är sjuka, för helandet. Ni kan inte läkas om ni inte tror av hela ert hjärta att läkning skall äga rum. Minns att sjukdom i kroppen har sitt ursprung i en sjukdom i sinnet som t.ex. ert häftiga humör, er förbittring, vrede och hat.

'Faderskärleken' är källan till all hälsa, därför medför alla tankar och känslor som strider mot **'Faderskärleken'** sjukdom.

'På samma sätt som det onda och sjukdomar har sin början i sinnet - ***så har även det goda i er.***

Ha lika stor omsorg om din granne som för dig själv.

'Välsigna din granne då ni har en meningsskiljaktighet, bed för honom när han är ovänlig mot dig, hjälp honom på alla möjliga sätt alltid även om han vänder sig bort ifrån dig, ty då bygger du upp det goda i sinnet och tankarna och god kommer din skörd av vad du sått att vara. Inte bara detta - du är i färd med att föra ditt sinne i harmoni och samklang med **'Fadern'** inom dig, som är ***Fullkomlig Kärlek. Under dessa omständigheter kan 'Fadern' utföra Dess fulländade Kärleksvärv i dig.***

Då jag slutat tala förde människorna fram sin sjuka till mig och de blev helade i enlighet med sin tro.

Brev 3 beskriver mera av **Kristi undervisning** och förklarar de skeenden som ledde fram till hans korsfästelse och död. Gripande och i detalj beskriver han den sista måltiden med sina lärjungar då han fann sig vara ensam i anden eftersom hans lärjungar in i det sista vägrade tro på att han skulle korsfästas. Om och om igen blev han missförstådd och han insåg hur lite han lyckats lära ut under de tre år han missionerat. Han var glad att få bryta upp!